

Tiger Prawns

„Ahoj,“ uvítala jsem ho. „Já jsem Jennifer Strangeová.“

„V sirotčinci vás všichni chválí,“ odpověděl obezřetně, vylezl z krabice a potřásl mi nabízenou rukou. „Rád vás potkávám. Já se jmenuju Horton Prawns, ale většinou mi lidi říkají Tiger. Tiger Prawns – jako ty tygří krevety.“

„Můžu ti tak taky říkat?“

„Budu rád.“

Ostýchavě se na mě usmál, nicméně mi bylo jasné, že v něm nové prostředí vyvolává nervozitu. Muselo mu být dvanáct – stejně jako mně, když jsem nastoupila do Kazamu. A taky nás nepochybně spojuje, že ho vychovaly Langusty neboli – oficiálním názvem – „Požehnané sestry Langusty“. Jejich klášter sídlil v někdejším hradu Clifford, nedaleko od dračího území. Tiger zvedl obálku, kterou držel v ruce.

„Matka Zenobia mi řekla, že mám tohle odevzdat Velkému Zambinimu.“

„Ředitelskou funkcí jsem pověřena já,“ opáčila jsem, „vezmu si to.“

„Pověřeným ředitelem Domu kouzel je dítě z nalezince?“

„Nejsi první, koho to překvapilo, a určitě ani poslední. Tu obálku.“

Ale Tiger se nenechal přemluvit tak snadno.

„Matka Zenobia mi říkala, že ji mám odevzdat jedině Velkému Zambinimu.“

„Pan Zambini zmizel,“ poučila jsem ho, „a nevíme, kdy se vrátí.“

„No tak počkám.“

„Odevzdej ji mně.“

„Ne, já –“

Chvíli jsme se přetahovali, až jsem mu ji vyšklubla z prstů, roztrhla ji a podívala se na dokument uvnitř. Byla to deklarační služebnost – víceméně jen stvrzenka. Papír jsem nečetla, to by bylo zbytečné. Tiger teď – stejně jako já – patřil Kazamu do dosažení osmnácti let věku.

„Vítej do Kazamu,“ řekla jsem a nacpala si obálku do kabelky, „místa, kde se nepředstavitelné hrůzy mísí s okamžiky nepochopitelné spletitosti a naprostého chaosu. Označit ho za bláznec by bylo urážkou i toho nejbláznivějšího blázince.“

„Tuplem praštěné a ještě trochu navrch?“

„Tak nějak. Ale nemáš se čeho bát. V porovnání se sestrami to tu je skoro normální. Jakkak se má Matka Zenobia?“

Zenobia byla Matka Představená a bývalá kouzelnice, vrásčitá jak skořápka ořechu a přibližně stejně odolná.

„Bohužel musím říct, že je praštěná palcátem,“ odpověděl Tiger.

„Takže se nic nezměnilo.“

„Poslouchej, Jenny,“ vložil se do hovoru kníže Nasil, „jestli mě už nepotřebuješ, musím švihat do Aberystwythu s ledvinou.“

„Vlastní?“ chtěl vědět Tiger.

Poděkovala jsem Nasilovi, že mi sem kluka dopravil. On nám rozjařeně zamával, naskočil na vznášedlo a odfrčel na západ. Ani on, ani Owen se ode mě ještě nedozvěděli nepříjemnou novinku, že smlouva na transport transplantátů bude už brzo končit.

„Slečno Strangeová?“

„Říkej mi Jenny a můžeš mi tykat.“

„Tak teda Jenny – proč jsem během cesty musel ležet v lepenkové krabici?“

„Koberce nesmějí brát pasažéry. Nasil s Owenem se v současnosti živí tím, že přepravují transplantáty – a rozvážejí lidem čínu.“

„Doufám, že se jim to neplete.“

Usmála jsem se.

„Většinou ne. Co vedlo k tomu, že tě přidělili Kazamu?“

„S pěti dalšími jsme prošli testem,“ odpověděl Tiger.

„A jaký jsi měl výsledek?“

„Proletěl jsem.“

Na tomhle jeho pocitu nebylo nic nezvyklého. Před padesáti lety se Správa mystických umění považovala za solidní kariéru a svobodní občané se tu rvali o místo. Dnes všechno obsazovali služebníci, stejně jako v zemědělství, hotelech a rychlém stravování. Z přibližně dvaceti Domů kouzel, které byly v provozu před dvaceti lety, dnes zůstával v branži jen Kazam v království herefordském a Průmyslová magie ve Stroudu. Moc kouzel už po staletí ochabovala a spolu s ní i význam kouzelníků. Kdysi by se čaroděj těšil královské přízni. Dnes rekonstruuje domovní vedení a čistíme odpad.

„Kouzelnictví ti zaroste pod kůži.“

„Asi jako plíseň?“

„Tak nějak, ale před ostatními se takhle nevyjadřuj. Kdysi měli moc. Jestli mezi ně chceš zapadnout – a je v tvém zájmu, aby to tak bylo –, musíš je ctít za to, čím kdysi byli, i když tím už nejsou. Strávit šest let s lidmi, které bys neměl rád, to je celá věčnost. Tak si to nepokaž hned na začátku. Kouzelníci mají svoje vrtochy a někdy jsou tak otravní, že by je člověk nejradši

přetáhl holí, ale nakonec si je oblíbíš jak vlastní rodinu – jako já.“

„Šest let?“

„Šest let. Ale čas tu ubíhá rychle. Všechno se pořád mění.“

Znovu píplo rádio.

Na drátě byl předvídač Kevin Zipp. Říkal mi už před pár dny, že mi touhle dobou zavolá, ale jak je u tvorů schopných mlhavě vidět do budoucna zvykem, nebyl si jistý, kdy přesně to bude. Teď už podle všeho měl jasno.

„Můžeš se vrátit na věže?“

Mrkla jsem po trojici čarodějů, kteří v hlubokém soustředění nedělali vůbec nic.

„Moc ne. Proč?“

„Dostal jsem předtuchu.“

„Jakou?“

„Fakt pecku. V dokonalé barvě, stereo, 3D. Takovouhle jsem neměl už leta. Musím ti to všechno říct.“

A rádio zmlklo.

„Poslouchej, Tigře –“

Zarazila jsem se, protože měl v obličejí výraz hrůzy a smrtelného strachu a oči vypoulené doširoka. Levá noha se mu nekontrolovatelně třásla a v krku mu chrčelo, jako by se dusil. Věděla jsem, oč jde.

„To je zvěrokvark,“ řekla jsem mu. „Sice vypadá jak nožířský sklad a jeden má dojem, že tě na chvíli roztrhá na cucky, ale ve skutečnosti to je roztomilounký tvoreček, který žere leda tak kočky, a to jen vzácně. Nemám pravdu, zvěrokvarku?“

„Kvark,“ krákl zvěrokvark.

„Nezkříví ti vlásek na hlavě,“ dodala jsem a zvěrokvark se na znamení dobré vůle rozhodl předvést svůj druhý nejlepší trik: popadl do zubů betonového zahradního trpaslíka, mocnými

čelistmi ho rozemlel napadř, vyfoukl ho do vzduchu ve tvaru prachového prstence a tím proskočil. Tiger se váhavě usmál a zvěrokvark zamával mocným ocasem – bohužel příliš blízko u volkswagenu, takže do předního blatníku, už tak děsivě poničeného, přidal další výduť.

Tiger si svým kapesníkem otřel oči a poplácal zvěrokvarka – který držel tlamu zavřenou, aby ho znovu nevydělil – po hřbetě. Nervózně se zasmál a chvíli přemýšlel. Bylo vidět, že se mu hlavou honí stovky otázek a že neví, kde začít.

„Co se stalo s Velkým Zambinim?“

„Úředně to už je jen ‚pan Zambini,‘ řekla jsem. ‚Titul mu nepatřil už přes deset let, i když mezi námi se jako projev úcty používá dál.‘

„Copak neplatí doživotně?“

„Jeho pramenem je moc. Vidíš tamtu dámu v černém?“

„Tu zakaboněnou?“

„Tu **vznešenou**. Před šedesáti lety to byla Mistryně-Čarodějka lady Mawgon, ta, kterou poslechne vítr. Dnes z ní je jen lady Mawgon. A jestli jí čarovná moc na pozadí ještě o něco klesne, bude z ní obyčejná Daphne Mawgon, která se nijak neliší od nás dvou. Sleduj je a uč se.“

Chvíli jsme jen tak stáli.

„Ten tlustoch vypadá, jako kdyby hrál na harfu,“ řekl Tiger.

„To je kdysi vznešený Dennis Price,“ poučila jsem ho naštvaně, „a měl by ses naučit držet jazyk za zuby. Price má přezdívku Full Price neboli Pálka. Jeho bratru Davidovi se říká Half Price alias Pakatel.“

„Ať se jmenuje, jak chce, stejně pořád vypadá, jako kdyby hrál na neviditelnou harfu.“

„Říkáme tomu **harfení**, protože pohyby rukama, které předcházejí vystřelení čarů, vypadají, jako kdyby dotyčný hrál na neviditelnou harfu.“